

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819203722
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3819203722.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: M., zast. Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 736,12 eur s príslušenstvom a o zaplatenie 300 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. januára 2020, č.k. 11Csp/75/2019-80, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. m e n í tak, že žalobu žalobcu v tejto časti z a m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 42,1 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 736,12 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 736,12 eur od 23.9.2019 až do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, a výrokom III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 736,12 eur s príslušenstvom a zaplatenia primeraného finančného zadostučinenie vo výške 300 eur od žalovaného, nakoľko uzatvoril so žalovaným dňa 30.1.2015 zmluvu o úvere, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver, tento žalobca považoval za bezúročný a bez poplatkov, pričom úhrady nad poskytnutú istinu žiadal od žalovaného vydať titulom bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadostučinenie žiadal podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Čo sa týka nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom preplatenia úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov, súd mal za to, že žalovaná suma skutočne predstavuje bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalobca túto sumu preplatil na úver bezúročný a bezpoplatkový. Súd preto tento nárok žalobcovi priznal. Čo sa týka nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, súd mal za to, že žalobca v konaní sp. zn. 14Csp/95/2017 sa domohol svojho práva, ktoré mu bolo zo strany žalovaného odopreté. Súd preto mal za to, že boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadostučinenia žalobcu vo vzťahu k žalovanému. Považoval za primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur, ktoré predstavuje dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený sa domáhať ochrany svojich práv na súde, aby naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom. Táto výška finančného zabezpečenia podľa súdu prvej inštancie bude v dostatočnej miere plniť aj funkciu odradzovacie pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Takto určené finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je sankciou za

stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného strpieť, a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy so žalobcom konal v rozpore so zákonom. Súd zobral do úvahy aj výšku úveru, ktorá bola v tomto prípade 1.026 eur, hoci v zmluve bolo uvedené, že žalovanému bola poskytnutá suma 1.140 eur. Už týmito sumami dostal žalovaný žalobcu do omylu a informoval ho nepresne a nezrozumiteľne. Žalobca nad rámec zaplatil sumu 736,12 eur, touto sumou boli ohrozené jeho majetkové práva a dotknutá jeho majetková sféra. Súd zdôraznil, že zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby bola spotrebiteľovi privedená nejaká ujma. Stačí, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a k takémuto porušeniu v tomto prípade aj došlo. Preto žalobcovi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti výroku II. tohto rozsudku, ktorým súd priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie, a výroku III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietal, že postupom a rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces tým, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 300 eur. Súdom priznané finančné zadosťučinenie nebolo podľa obsahu a odôvodnenia rozsudku preukázané v konkrétnych skutkových okolnostiach, argumentačne nie je podložené takým spôsobom a v rozsahu, ktorý by zodpovedal požiadavkám na odôvodnenie súdneho rozhodnutia zmysle § 220 ods. 2 CSP. Ďalej poukázal na podaný odpor z konania voči vydanému platobnému rozkazu. Upozornil, že z rozsudku nie je zrejmé, ako sa súd s jeho námietkou vysporiadal, hoci sa týka právneho základu žalovaného nároku a tiež jeho výšky. CSP nevyučuje zachovanie princípu rovnosti strán ani pre spory s ochranou slabšej strany. Na tomto základe žiadal odvolací súd o zmenu napadnutých výrokov tak, že žalobu zamietne v časti, ktorou sa uplatňuje nárok na zadosťučinenie, a stranám neprizná nárok na náhradu trov v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. K podanému odvolaniu sa žalobca písomne vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Napadnutý rozsudok považoval za vecne nesprávny, dostatočne odôvodnený, sledujúci prevládajúcu názorovú líniu všeobecných súdov. Poukázal na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, pričom bližšie rozviedol jeho dôvody. Odvolanie žalovaného považoval za irelevantné, navyše k týmto tvrdeniam sa vyjadril už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Na tomto základe žiadal odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozhodnutia a priznanie nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku II. zmeniť podľa § 388 CSP a žalobu v tomto rozsahu zamietnuť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tomto rozsahu právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. Žalovaný namietal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi.

7. Predmetný nárok odvodzoval žalobca z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Pre priznanie zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nepostačuje zistenie porušenia práva, ale je nevyhnutné, aby tu bola aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia spotrebiteľom tvrdená a aby bola takáto ujma aj preukázaná ako skutočná. Výklad uvedeného ustanovenia priznávajúceho zadosťučinenie by mal zohľadňovať povahu priznaného nároku ako satisfakčného. Ak je teda priznaná satisfakcia, musí tu existovať ujma, za ktorú sa satisfakcia poskytuje. Toto hľadisko opomína aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 30.1.2019, sp. zn 6Cdo 127/2017. Nepochybné má uvedený nárok aj sankčnú povahu,

ale nie primárnu, ako uvádza Najvyšší súd SR, pretože v tom prípade by sa jednalo o pokutu, penále a podobne, a nie o zadosťučinenie.

9. V tomto prípade žalobca v konaní vznik ujmy ani netvrdil (pričom tu treba konštatovať, že ohrozenie majetkových práv bez ďalšej konkretizácie nemožno považovať za ujmu, ako to konštatoval žalobca v žalobe), a preto v spojení s vyššie uvedeným záverom je nutné konštatovať vecnú nesprávnosť priznania tohto nároku súdom prvej inštancie.

10. Na tomto základe odvolací súd zmenil napadnutý výrok II. tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

11. Odvolací súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP o trovách konania rozhodol nasledovne. Nakoľko žalobca žiadal priznať mu sumu 1.036,12 eur (736,12 eur titulom bezdôvodného obohatenia a 300 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia) a suma priznaná súdom predstavuje 736,12 eur, úspech žalobcu predstavuje 71,05 % a úspech žalovaného predstavuje 28,95 %. Po vzájomnom zohľadnení uvedenej miery úspechu strán v spore má preto v konaní úspešnejší žalobca nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 42,1 %). V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).